

บทที่ 5

การพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงาม อำเภอบ้านหมอ จังหวัดสระบุรี

การพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงาม อำเภอบ้านหมอ จังหวัดสระบุรี เป็นการวิจัยระยะที่ 3 (D1) นำเสนอเป็น 5 ตอน ดังนี้

1. คำถามการวิจัย
2. วัตถุประสงค์การวิจัย
3. วิธีดำเนินการวิจัยและพัฒนา
4. กระบวนการพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียน
5. ผลการพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียน

คำถามการวิจัย

การวิจัยระยะที่ 3 มีคำถามการวิจัย คือ จะสามารถพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงาม อำเภอบ้านหมอ จังหวัดสระบุรีได้อย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

วัตถุประสงค์การวิจัยระยะที่ 3 เป็นวัตถุประสงค์หลักของการวิจัยคือ เพื่อพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงาม อำเภอบ้านหมอ จังหวัดสระบุรี

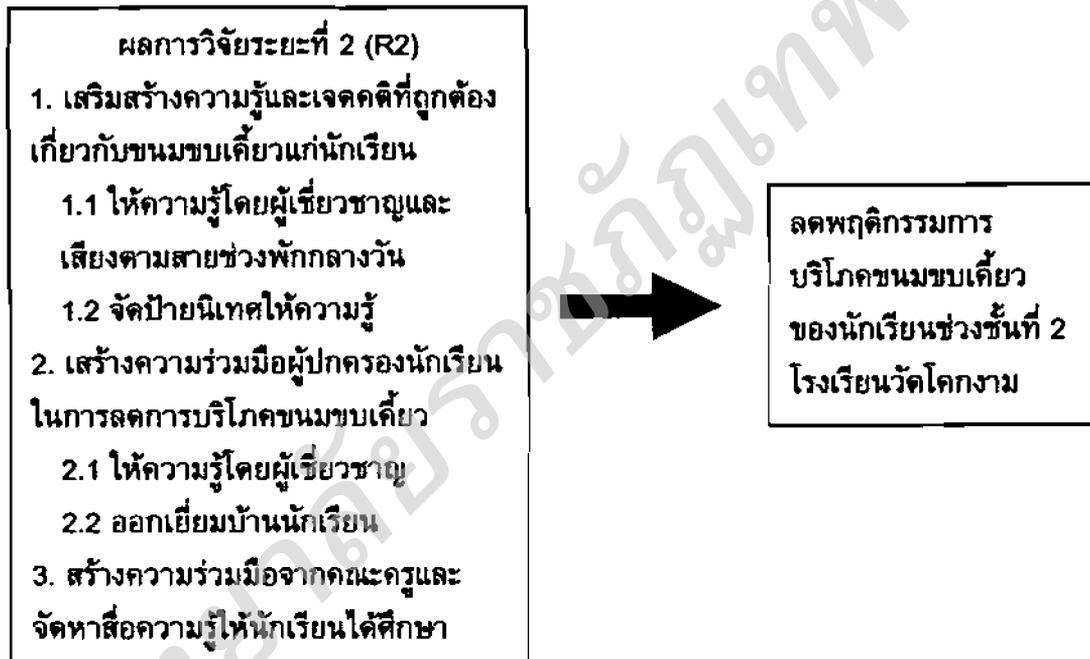
วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยระยะที่ 3 เป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลองโดยนำแนวทางและวิธีการพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงาม อำเภอบ้านหมอ จังหวัดสระบุรี จากการวิจัยระยะที่ 2 มาดำเนินการเพื่อพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียน โดยมีรายละเอียดการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. กรอบการวิจัย

จากการวิจัยระยะที่ 2 ได้แนวทางและวิธีการพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียนและผ่านการตรวจสอบโดยผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนา ทำให้ได้

แนวทางที่เหมาะสมและมีความเป็นไปได้ในการปฏิบัติ ซึ่งจะสามารถพัฒนาพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียนได้ ดังภาพ 5

ภาพ 5 กรอบแนวคิดในการพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงาม อำเภอบ้านหม้อ จังหวัดสระบุรี

2. ประชากรที่ศึกษา

2.1 ผู้มีส่วนอย่างสำคัญในการพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยว ได้แก่ นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงาม อำเภอบ้านหม้อ จังหวัดสระบุรี จำนวน 24 คน

2.2 ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง จำนวน 5 คน ประกอบด้วย

2.2.1 ครูประจำชั้น จำนวน 3 คน

2.2.2 นักวิชาการสาธารณสุข จำนวน 1 คน

2.2.3 นักโภชนาการ จำนวน 1 คน

2.2.4 ผู้ปกครองนักเรียน จำนวน 8 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยและพัฒนาในระยะที่ 3 (D1) นี้ใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยและพัฒนาดังนี้

3.1 แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับขนมขบเคี้ยวที่ใช้ในการวิจัยระยะที่ 1 สำหรับเก็บข้อมูลจากประชากรเป้าหมายหลังการพัฒนา แบบทดสอบมีจำนวน 13 ข้อ ตัวเลือกคือ ถูก ผิด

และไม่ทราบ ให้ตอบ 1 ตัวเลือก ลักษณะข้อคำถามเป็นทั้งด้านบวกและด้านลบ ตอบถูกได้ข้อละ 1 คะแนน รวมทั้งคะแนนทั้งหมดอยู่ระหว่าง 0 – 13 คะแนน

3.2 แบบวัดเจตคติต่อการบริโภคขนมขบเคี้ยว เป็นมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 10 ข้อ ประเมินโดยอาศัยคะแนนเฉลี่ยเป็นเกณฑ์

3.3 แบบวัดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียนมีจำนวน 13 ข้อ

3.4 การสังเกต สอบถามและการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้างเพื่อเก็บข้อมูลเชิงลึกจากผู้ปกครองของนักเรียน ครูประจำชั้นและนักเรียน

การพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2

โรงเรียนวัดโคกงาม อำเภอบ้านหมอ จังหวัดสระบุรี

การพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียนตามแนวทางและวิธีการพัฒนาที่ได้จากการวิจัยในระยะที่ 2 เป็นการพัฒนาที่ต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้ปกครองนักเรียน ผู้นำชุมชน ครู เจ้าหน้าที่สาธารณสุข นักโภชนาการ และนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 และมีรายละเอียดของการพัฒนา 3 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นเตรียมความพร้อมก่อนการพัฒนา ดำเนินการพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงาม

เพื่อให้การพัฒนาเป็นไปตามแนวทางและวิธีการพัฒนาที่ได้จากการวิจัยระยะที่ 2 อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้เตรียมความพร้อมก่อนการวิจัยดังนี้

1.1 เตรียมความพร้อมด้านบุคลากร ได้แก่ ผู้ปกครองนักเรียน ผู้นำชุมชน ครู เจ้าหน้าที่สาธารณสุข นักโภชนาการ และนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 เพื่อให้รับทราบวัตถุประสงค์และแนวทางที่ใช้พัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียน

1.2 เตรียมความพร้อมด้านสื่อวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการพัฒนา ได้แก่ ป้ายนิเทศ สื่อประชาสัมพันธ์

1.3 เตรียมความพร้อมด้านความรู้ ได้แก่ ความรู้ที่เกี่ยวกับขนมขบเคี้ยว โดยเฉพาะโทษหรือผลกระทบที่เกิดจากการบริโภคขนมขบเคี้ยวมากเกินไป

1.4 เตรียมความพร้อมด้านการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สาธารณสุข เพื่อขอการสนับสนุน

2. ขั้นตอนการดำเนินการพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงาม

ผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงาม อำเภอบ้านหมอ จังหวัดสระบุรี โดยใช้การมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องดังนี้

2.1 สัปดาห์ที่ 1 (วันที่ 11 – 15 กุมภาพันธ์ 2551)

กิจกรรมการพัฒนาที่ผู้วิจัยดำเนินการพัฒนาในสัปดาห์ที่ 1 มีรายละเอียดของการดำเนินการดังนี้

2.1.1 การจัดประชุมกลุ่มเฉพาะวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2551 ณ.ศาลาเอนกประสงค์ของวัดโคกงามโดยเชิญผู้ปกครองนักเรียนที่มีความสะดวกจะมาร่วมประชุมเพื่อคืนข้อมูลที่ได้จากการศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหาของการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียน ตลอดจนแนวทางที่จะใช้พัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียนและรับฟังการบรรยายเกี่ยวกับโทษหรือผลกระทบที่เกิดจากการบริโภคขนมขบเคี้ยวมากเกินไปในวัยเด็กจากนายวิชัย ชันดี นักวิชาการสาธารณสุข 7 และเสริมสร้างความร่วมมือในการช่วยกันสอดส่องดูแลการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียน

2.1.2 ให้ความรู้เกี่ยวกับอันตรายจากขนมขบเคี้ยวในวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 51 โดยนางสาวบุญตา กิริยานันท์ นักโภชนาการ 9 โดยใช้เวลาในการบรรยาย 1 ชั่วโมงสาระสำคัญของกรบรรยายคือ การนำเสนอส่วนประกอบต่างๆ ของขนมขบเคี้ยวที่เป็นอันตรายต่อร่างกาย และผลเสียที่เกิดขึ้นจากการรับประทานขนมขบเคี้ยวในปริมาณที่มากเกินไป เพื่อให้ นักเรียนทราบข้อมูลที่ถูกต้องและสร้างความร่วมมือจากครูประจำชั้นช่วยสอดส่องดูแลและให้คำแนะนำ ช่วยกำชับการรับประทานขนมขบเคี้ยวของนักเรียน

2.1.3 ให้ความรู้เกี่ยวกับอันตรายของขนมขบเคี้ยวโดยเสียงความสายของโรงเรียนช่วงพักรับประทานอาหารกลางวันเป็นเวลา 3 – 5 นาที สัปดาห์ละ 2 ครั้ง คือวันจันทร์และวันพุธ ซึ่งใช้การมีส่วนร่วมในการพัฒนาของนักเรียนโดยผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนแต่ละกลุ่มที่รับผิดชอบในแต่ละสัปดาห์หาข้อมูลเกี่ยวกับอันตรายหรือผลกระทบที่เกิดจากการรับประทานขนมขบเคี้ยวมากเกินไปจากอินเทอร์เน็ตแล้วนำมาให้ผู้วิจัยตรวจสอบความเหมาะสมของข้อมูลแล้วจึงนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้าของนักเรียนนั้น ครั้งที่ 1 นำเสนอโดย ด.ญ.ณัฐมล วีระออง ในหัวข้อเรื่อง "ขนมพันธุ์ใหม่มาพร้อมกับโรคภัย" ครั้งที่ 2 นำเสนอโดย ด.ช.กฤษดา จักรแก้ว ในหัวข้อเรื่อง "โทษณากระตุ้นให้เด็กกินขนม"

2.1.4 ผู้วิจัยนำป้ายนิเทศแสดงอันตรายและผลกระทบที่เกิดจากการรับประทานขนมขบเคี้ยวมากเกินไปมาจัดแสดงให้นักเรียนได้ศึกษาโดยจัดป้ายนิเทศไว้ 2 จุด ทั้งอาคาร 1 และอาคาร 2

2.2 สัปดาห์ที่ 2 (วันที่ 18 – 22 กุมภาพันธ์ 2551)

กิจกรรมการพัฒนาที่ผู้วิจัยดำเนินการพัฒนาในสัปดาห์ที่ 2 มีรายละเอียดของการดำเนินการดังนี้

2.2.1 ให้นักเรียนรับฟังการบรรยายเกี่ยวกับขนมขบเคี้ยวโดยนายวิชัย ชันดี นักวิชาการสาธารณสุข 7 ในวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2551 สาระสำคัญของการบรรยายนั้นจะกล่าวถึงผลกระทบที่เกิดจากการรับประทานขนมขบเคี้ยวของปริมาณมากเกินไปและโรคที่เกิดจากการรับประทานขนมขบเคี้ยวมากเกินไป เช่น โรคอ้วน โรคเบาหวาน โรคความดันโลหิตสูง เป็นต้น และบรรยายถึงความอันตรายของโรคแต่ละชนิด โดยใช้เวลาในการบรรยาย 1 ชั่วโมง 20 นาที

2.2.2 ให้ความรู้เกี่ยวกับอันตรายของขนมขบเคี้ยวโดยเสียงตามสายของโรงเรียนช่วงพักรับประทานอาหารกลางวันเป็นเวลา 3 – 5 นาที สัปดาห์ละ 2 ครั้ง คือวันอังคารและวันพฤหัสบดี ซึ่งใช้การมีส่วนร่วมในการพัฒนาของนักเรียนโดยผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนแต่ละกลุ่มที่รับผิดชอบในแต่ละสัปดาห์หาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอันตรายหรือผลกระทบที่เกิดจากการรับประทานขนมขบเคี้ยวมากเกินไปจากอินเทอร์เน็ตแล้วนำมาให้ผู้วิจัยตรวจสอบความเหมาะสมของข้อมูลแล้วจึงนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้าของนักเรียนนั้น ครั้งที่ 1 นำเสนอโดย ค.ญ.กรรณิการ์ วงษ์ประเสริฐในหัวข้อเรื่อง “เด็กไทยติดขนมกิน 50 บาทต่อวัน” ครั้งที่ 2 นำเสนอโดย ค.ญ.มณีรัตน์ ผาสุก ในหัวข้อเรื่อง “ขนมขบเคี้ยวทำร้ายเด็ก”

2.2.3 ผู้วิจัยสอบถามพูดคุยกับผู้ปกครองนักเรียนที่มารับนักเรียนช่วงโรงเรียนเลิกเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับอันตรายจากขนมขบเคี้ยวและสร้างความร่วมมือในการช่วยสอดส่องดูแลการรับประทานขนมขบเคี้ยวของนักเรียน

2.3 สัปดาห์ที่ 3 (วันที่ 25 – 29 กุมภาพันธ์ 2551)

กิจกรรมการพัฒนาที่ผู้วิจัยดำเนินการพัฒนาในสัปดาห์ที่ 2 มีรายละเอียดของการดำเนินการดังนี้

2.3.1 ให้นักเรียนรับฟังการบรรยายให้ความรู้โดยนางชโลมพร นาคจัน ครูประจำชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 ในวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2551 สาระสำคัญของการบรรยายคือหากรับประทานขนมขบเคี้ยวในปริมาณมากเกินไปและติดต่อกันเป็นเวลานานร่างกายจะได้รับสารปรุงแต่งรสชาติในปริมาณมากเกินไปความต้องการของร่างกาย ซึ่งจะส่งผลเสียต่อร่างกายโดยเกิดโรคต่างๆ เช่น โรคเบาหวาน โรคไต โรคอ้วน เป็นต้น นอกจากนี้นางชโลมพร นาคจัน ยังได้ถ่ายทอดประสบการณ์ตรงของตนเองคือความทุกข์ทรมานจากโรคเบาหวาน โรคความดันโลหิตสูง โดยเชื่อมโยงให้นักเรียนเห็นว่าหากนักเรียนยังรับประทานขนมขบเคี้ยวในปริมาณมากเกินไป ในระยะยาวนั้นย่อมเกิดผลเสียต่อร่างกายเช่น เป็นโรคอ้วน โรคเบาหวาน และได้รับความทุกข์ทรมานจากการเจ็บป่วยของโรคที่เกิดขึ้นเหมือนครู

2.3.2 ให้ความรู้เกี่ยวกับอันตรายของขนมขบเคี้ยวโดยเสียงตามสายของโรงเรียนช่วงพักรับประทานอาหารกลางวันเป็นเวลา 3 – 5 นาที สัปดาห์ละ 2 ครั้ง คือวันพุธและวันศุกร์ ซึ่งใช้การมีส่วนร่วมในการพัฒนาของนักเรียนโดยผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนที่รับผิดชอบในแต่ละสัปดาห์ค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอันตรายหรือผลกระทบที่เกิดจากการ

รับประทานขนมขบเคี้ยวมากเกินไปจากอินเทอร์เน็ตแล้วนำมาให้ผู้วิจัยตรวจสอบความเหมาะสมของข้อมูลแล้วจึงนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้าของนักเรียนนั้น ครั้งที่ 1 นำเสนอโดย ค.ญ.นุศรา คำมี ในหัวข้อเรื่อง "โรคเบาหวาน โรคไต โรคความดัน อันตรายจากขนมขบเคี้ยวจริงที่ต้องใส่ใจ" ครั้งที่ 2 นำเสนอโดย ค.ช.ณัฐพงษ์ สมณะ ในหัวข้อเรื่อง "อย่าปล่อยให้เด็กเป็นเหยื่อของขนม"

2.3.3 ผู้วิจัยเข้าไปพบผู้ปกครองของนักเรียนที่เห็นว่ายังมีการรับประทานขนมขบเคี้ยวในปริมาณมากเกินไปอยู่ นักเรียนที่เข้าไปพบได้แก่ ค.ญ.กรรณิการ์ วงษ์ประเสริฐและ ค.ญ.รวีวรรณ กรมโทสง เพื่อเข้าสอบถาม พูดคุยให้ความรู้เกี่ยวกับอันตรายจากการรับประทานขนมขบเคี้ยวในปริมาณมากเกินไปเพื่อสร้างความร่วมในการช่วยลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียนที่มียังมีการบริโภคขนมขบเคี้ยวสูงอยู่

2.4 สัปดาห์ที่ 4 (วันที่ 3 – 7 มีนาคม 2551)

กิจกรรมการพัฒนาที่ผู้วิจัยดำเนินการพัฒนาในสัปดาห์ที่ 2 มีรายละเอียดของการดำเนินการดังนี้

2.4.1 ผู้วิจัยเป็นผู้ให้ความรู้นักเรียนเกี่ยวกับขนมขบเคี้ยวแก่นักเรียนเองในวันที่ 5 มีนาคม 2551 โดยมีเนื้อหาสาระของการบรรยาย คือ อันตรายหรือผลกระทบที่เกิดขึ้นในระยะยาวหากรับประทานขนมขบเคี้ยวในปริมาณมากเกินไป และวิธีการสังเกตขนมขบเคี้ยวก่อนรับประทานหรือวิธีการรับประทานขนมขบเคี้ยวที่ปลอดภัย

2.4.2 ให้ความรู้เกี่ยวกับอันตรายของขนมขบเคี้ยวโดยเสียงตามสายของโรงเรียนช่วงพักรับประทานอาหารกลางวันเป็นเวลา 3 – 5 นาที สัปดาห์ละ 2 ครั้ง คือวันจันทร์และวันพุธ ซึ่งใช้การมีส่วนร่วมในการพัฒนาของนักเรียนโดยผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนที่รับผิดชอบในแต่ละสัปดาห์ค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอันตรายหรือผลกระทบที่เกิดจากการรับประทานขนมขบเคี้ยวมากเกินไปจากอินเทอร์เน็ตแล้วนำมาให้ผู้วิจัยตรวจสอบความเหมาะสมของข้อมูลแล้วจึงนำเสนอข้อมูลจากการค้นคว่านั้น ครั้งที่ 1 นำเสนอโดย ค.ช.คามิน เพชรจินดา ในหัวข้อเรื่อง "เด็กไทยทุกวันนี้สุขภาพแยลง กินแต่ขนมมหากภัย" ครั้งที่ 2 นำเสนอโดย ค.ญ.จารุวรรณ กองแก้ว ในหัวข้อเรื่อง "ขนมขบเคี้ยวทำเด็กอ้วน ฟันผุ"

2.4.3 ผู้วิจัยสอบถามพูดคุยกับผู้ปกครองนักเรียนที่มารอรับนักเรียนช่วงโรงเรียนเลิกเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับอันตรายจากขนมขบเคี้ยวและสร้างความร่วมมือในการช่วยสอดส่องดูแลการรับประทานขนมขบเคี้ยวของนักเรียน

2.5 สัปดาห์ที่ 5 (วันที่ 10 – 14 มีนาคม 2551)

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลหลังครบกระบวนการพัฒนาจากนักเรียน ผู้ปกครองนักเรียน และครูประจำชั้นโดยเครื่องทางการวิจัยที่ได้กำหนดไว้เพื่อเปรียบเทียบผลก่อนและหลังการพัฒนา

ผลการพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงาม อำเภอบ้านหมอ จังหวัดสระบุรี

หลังจากได้นำแนวทางและวิธีการพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียนที่ได้จากการวิจัยระยะที่ 2 มาดำเนินการเป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์แล้วผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูล ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลหลังการพัฒนาซึ่งมีผลการพัฒนาดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ผลการพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงามในด้านนักเรียน

1.1 ความรู้ต่อขนมขบเคี้ยวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2

1.1.1 หลังการพัฒนาแล้วผลจากแบบทดสอบความรู้ต่อขนมขบเคี้ยวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงามเพื่อเปรียบเทียบก่อนและหลังพัฒนา ดังตาราง 13

ตาราง 13 เปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับขนมขบเคี้ยวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงาม อำเภอบ้านหมอ จังหวัดสระบุรีก่อนและหลังพัฒนา

ข้อคำถาม	ก่อน		หลัง	
	ร้อยละ	ระดับ	ร้อยละ	ระดับ
1. ขนมขบเคี้ยวเป็นอาหารว่างชนิดหนึ่ง มักปรุงด้วยแป้งหรือข้าวกับกะทิหรือน้ำตาล	33.3	ต่ำ	66.7	ปานกลาง
2. ขนมขบเคี้ยวให้สารอาหารที่มีประโยชน์ ต่อร่างกาย	75.0	ปานกลาง	95.8	สูง
3. ส่วนประกอบหลักของขนมขบเคี้ยวคือแป้ง เกลือ และผงชูรส	66.7	ปานกลาง	91.7	สูง
4. สามารถรับประทานขนมขบเคี้ยวแทน อาหารมื้อหลักได้	58.3	ต่ำ	83.3	สูง
5. ขนมขบเคี้ยวมีสารปรุงแต่งรสชาติ ในปริมาณที่สูงเป็นอันตรายต่อผู้บริโภค	58.3	ต่ำ	87.5	สูง
6. การรับประทานขนมขบเคี้ยวมากๆ ทำให้ ขาดสารอาหาร	62.5	ปานกลาง	79.2	ปานกลาง
7. ขนมขบเคี้ยวที่มีรสเค็มจัดมีอันตรายต่อไต	79.2	ปานกลาง	91.7	สูง
8. อาการแพ้ผงชูรสที่พบในขนมขบเคี้ยว คือ ลึนชา กระจายน้ำ และปวดท้อง	54.2	ต่ำ	83.3	สูง

ตาราง 13 (ต่อ)

ข้อคำถาม	ก่อน		หลัง	
	ร้อยละ	ระดับ	ร้อยละ	ระดับ
9. ขนมขบเคี้ยวมีการแต่งกลิ่นและสีเพื่อให้ น่ารับประทาน	70.8	ปานกลาง	79.2	ปานกลาง
10. ขนมขบเคี้ยวที่คิดควรมีฉลากแสดงวัน เดือน ปี ที่ผลิตและหมดอายุและสถานที่ ผลิตและเครื่องหมายรับรองจากองค์การ อาหารและยา	70.2	ปานกลาง	95.8	สูง
11. ขนมขบเคี้ยวที่ปลอดภัยควรมีสีผสม อาหารจากธรรมชาติ	20.8	ต่ำ	54.2	ต่ำ
12. ผงชูรสในขนมขบเคี้ยวช่วยให้ขนม ขบเคี้ยวมีรสชาติที่อร่อยถูกปาก	50.0	ต่ำ	66.7	ปานกลาง
13. ข้อมูลทางโภชนาการที่ระบุข้างของขนม ขบเคี้ยวเป็นสิ่งสำคัญต่อผู้ซื้อขนมขบเคี้ยว	41.7	ต่ำ	62.5	ปานกลาง

จากตาราง 13 พบว่าหลังจากการพัฒนาแล้วนักเรียนส่วนมากมีระดับความรู้ต่อขนมขบเคี้ยวเพิ่มขึ้นเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อที่นักเรียนรู้มากที่สุดหลังการพัฒนาโดยเพิ่มขึ้นจากการพัฒนาร้อยละ 33.4 คือนักเรียนรู้ว่าขนมขบเคี้ยวเป็นอาหารว่างชนิดหนึ่งมักปรุงด้วยแป้งหรือข้าวกับกะทิหรือน้ำตาลและนักเรียนรู้ว่าขนมขบเคี้ยวที่ปลอดภัยควรมีสีผสมอาหารจากธรรมชาติ

1.1.2 ผลการพัฒนาจากการสอบถาม สัมภาษณ์

หลังจากจบกระบวนการพัฒนาผู้วิจัยได้สอบถาม สัมภาษณ์พูดคุยกับนักเรียนเพื่อสอบถามความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับขนมขบเคี้ยวพบว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 2 มีความรู้เข้าใจเกี่ยวกับขนมขบเคี้ยวมากขึ้น โดยเฉพาะผลกระทบหรือโรคที่เกิดขึ้นในวัยเด็กจากการรับประทานขนมขบเคี้ยวในปริมาณมากเกินไปดังคำกล่าวของนักเรียนที่ว่า

"...พระอาจารย์ครับ หากกินขนมมากไปนอกจากจะอ้วนแล้ว
ยังเป็นโรคอื่นตามมาอีกครับ โดยเฉพาะตอนแรก..."

"...หนูว่านะ เรากินขนมได้แต่เราไม่ควรกินมากเกินไปนะ..."

"...ต่อไปเมื่อหนูจะซื้อขนมมากิน หนูจะอ่านข้อมูลที่ข้างของขนมก่อน..."

"...ที่ขนมอร่อยเพราะเขาใส่ เครื่องปรุงเยอะต่างหาก..."

1.2 เจตคติต่อการบริโภคขนมขบเคี้ยว

1.2.1 ผลการพัฒนาจากแบบวัดเจตคติต่อการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงามเมื่อเปรียบเทียบก่อนและหลังการพัฒนา ดังตาราง 14

ตาราง 14 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับเจตคติต่อการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงาม อำเภอบ้านหม้อ จังหวัดสระบุรี ก่อนและหลังการพัฒนา

เจตคติต่อการบริโภคขนม	ก่อน			หลัง		
	μ	σ	ระดับ	μ	σ	ระดับ
1. ขนมขบเคี้ยวเป็นสิ่งจำเป็น ต่อร่างกาย	3.54	1.47	ดี	4.21	0.88	ดี
2. การรับประทานขนมขบเคี้ยวที่มีรส หวานบ่อยๆเป็นสาเหตุหนึ่งของ ฟันผุ	3.92	1.24	ดี	4.08	1.25	ดี
3. ขนมขบเคี้ยวจัดเป็นอาหาร บำรุงสุขภาพ	3.42	1.21	ค่อนข้างดี	4.29	0.86	ดี
4. โฆษณาขนมขบเคี้ยวคามสื่อต่างๆ มีผลต่อการซื้อขนมขบเคี้ยว	3.21	1.06	ค่อนข้างดี	2.63	1.10	ค่อนข้างดี
5. การรับประทานขนมขบเคี้ยวที่เรา ชอบไม่เป็นโทษต่อร่างกาย	3.08	1.28	ค่อนข้างดี	3.79	1.32	ดี
6. ขนมขบเคี้ยวที่เหมาะสมแก่การ บริโภคจะมีราคาแพง	3.08	1.38	ค่อนข้างดี	3.12	1.19	ค่อนข้างดี
7. การรับประทานขนมขบเคี้ยวมาก เกินไปส่งผลเสียต่อสุขภาพ	3.46	1.47	ค่อนข้างดี	3.54	1.59	ดี
8. การเลือกซื้อขนมขบเคี้ยวคาม คำแนะนำของผู้ปกครองเป็นสิ่งที่ดี	3.92	1.13	ดี	3.83	1.47	ดี
9. การรับประทานขนมขบเคี้ยว บ่อยๆ ไม่ทำให้อ้วน	3.33	1.57	ค่อนข้างดี	3.87	1.45	ดี
10.ขนมขบเคี้ยวส่วนใหญ่มีประโยชน์ ต่อร่างกายและสามารถรับประทาน ได้ตลอดเวลา	3.58	1.17	ดี	4.29	1.00	ดี

จากตาราง 14 พบว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงามอำเภอบ้านหม้อ จังหวัดสระบุรี มีค่าเฉลี่ยของเจตคติต่อการบริโภคขนมขบเคี้ยวส่วนมากเพิ่มขึ้นจากก่อนพัฒนาและส่วนมากมีระดับเจตคติต่อการบริโภคขนมขบเคี้ยวในระดับดีเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าค่าเฉลี่ยเจตคติหลังการพัฒนาเพิ่มมากที่สุดจากก่อนการพัฒนาคือการรับประทานขนมขบเคี้ยวที่เราชอบไม่เป็นโทษต่อร่างกาย

1.2.2 ผลการพัฒนาจากการสอบถาม สัมภาษณ์

หลังจบกระบวนการพัฒนาแล้วผู้วิจัยได้สอบถาม สัมภาษณ์นักเรียนเพื่อศึกษาเจตคติต่อการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียนพบว่านักเรียนส่วนมากมีระดับเจตคติต่อการบริโภคขนมขบเคี้ยวที่ดีขึ้นแต่ก็มีนักเรียนบางคนยังมีเจตคติที่ไม่ดีต่อการรับประทานขนมขบเคี้ยวอยู่ เช่น เห็นว่าการรับประทานขนมขบเคี้ยวไม่เป็นโทษเลยแม้รับประทานมากเพียงใด ดังคำกล่าวของนักเรียนแล้วนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงามบางส่วนดังนี้

“...ขนมที่คั้นนั้น ไม่จำเป็นต้องมีราคาแพงหรอก...”

“...ขนมหวานหากกินบ่อย ๆ นอกจากทำให้ฟันผุแล้วยังทำให้เป็นคนอ้วนอีก...”

“...เราก็อย่าไปซื้อขนมที่ออกทีวีสิ เขาก็แค่อยากขายขนมให้เรา...”

1.3 พฤติกรรมการรับประทานขนมขบเคี้ยวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2

1.3.1 ผลการพัฒนาจากแบบสอบถาม โดยใช้แบบสอบถามที่ปรับปรุงจากการวิจัยในระยะที่ 1 ได้ผลดังตาราง 15

ตาราง 15 เปรียบเทียบความถี่ในการรับประทาน และปริมาณขนมขบเคี้ยวที่นักเรียนซื้อ

รายการ	ก่อน		หลัง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ความถี่ในการรับประทานขนมขบเคี้ยว				
รับประทานทุกวัน	11	45.8	5	20.8
รับประทานเกือบทุกวัน	8	33.3	12	50.0
รับประทานสัปดาห์ละ 1 – 2 ครั้ง	5	20.8	7	29.2
ปริมาณขนมขบเคี้ยวที่ซื้อแต่ละครั้ง				
1 ซอง	10	41.7	13	54.2
2 ซอง	6	25.0	6	25.0
3 ซอง	3	12.5	2	8.3
มากกว่า 3 ซอง	5	20.8	3	12.5

จากตาราง 15 พบว่าหลังการพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียนแล้วมีความถี่ในการรับประทานขนมขบเคี้ยวทุกวันลดลงจากก่อนการพัฒนาร้อยละ 45.8 หลังพัฒนามีนักเรียนที่รับประทานขนมขบเคี้ยวทุกวันลดลงเหลือร้อยละ 20.8 ส่วนปริมาณขนมขบเคี้ยวในการซื้อแต่ละครั้งของนักเรียนพบว่าก่อนการพัฒนามีนักเรียนที่ซื้อขนมขบเคี้ยวครั้งละ มากกว่า 3 ซองร้อยละ 20.8 หลังการพัฒนามีนักเรียนที่ซื้อขนมขบเคี้ยวครั้งละ 3 ซองลดลงเหลือร้อยละ 12.5

1.3.2 ผลการพัฒนาจากแบบวัดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียนซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลจากการวิจัยระยะที่ 1 เพื่อเปรียบเทียบว่าพฤติกรรมการรับประทานขนมขบเคี้ยวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงาม ก่อนการพัฒนา มีความแตกต่างกับหลังการพัฒนาแล้วอย่างไร ซึ่งได้การพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวดังตาราง 16

ตาราง 16 เปรียบเทียบพฤติกรรมการบริโภคขนมขบเคี้ยวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงาม อำเภอบ้านหม้อ จังหวัดสระบุรีก่อนและหลังการพัฒนา

พฤติกรรม	ก่อน			หลัง		
	ทุกครั้ง	บางครั้ง	ไม่เคย	ทุกครั้ง	บางครั้ง	ไม่เคย
1. นักเรียนได้รับเงินจากผู้ปกครองแล้วจะนำไปซื้อขนมขบเคี้ยว	29.2	70.8	-	8.3	87.5	4.2
2. ก่อนซื้อขนมขบเคี้ยวนักเรียนอ่านข้อมูลที่ระบุข้างซองและสังเกตเครื่องหมายรับรองจากองค์การอาหารและยา (อย)	20.8	58.3	20.8	20.8	50.0	29.2
3. นักเรียนรับประทานขนมขบเคี้ยวที่มีรสหวานจัด เค็มจัด มันจัด	16.7	37.5	45.8	20.8	41.7	37.5
4. นักเรียนสังเกตลักษณะของขนมขบเคี้ยวก่อนรับประทาน	16.7	37.5	45.8	41.7	37.5	20.8
5. นักเรียนซื้อขนมขบเคี้ยวยี่ห้อใหม่ๆ ที่เห็นตามสื่อโฆษณาต่างๆ	25.0	70.8	4.2	20.8	50.0	29.8
6. นักเรียนรับประทานขนมขบเคี้ยวที่ชอบติดต่อกันเป็นเวลานานเกิน 1 สัปดาห์	20.8	33.3	45.8	20.8	25	54.2

ตาราง 16 (ต่อ)

พฤติกรรมการรับประทานนมขบเคี้ยว	ก่อน			หลัง		
	ทุกครั้ง	บางครั้ง	ไม่เคย	ทุกครั้ง	บางครั้ง	ไม่เคย
7. นักเรียนให้รางวัลตนเองด้วยนมขบเคี้ยว	37.5	37.5	25.0	20.8	25.0	54.2
8. นักเรียนอ่านฉลากเพื่อดูปริมาณผงชูรสหรือส่วนประกอบของนมขบเคี้ยวก่อนซื้อมารับประทาน	16.7	54.2	29.2	25.0	54.2	20.8
9. นักเรียนซื้อนมขบเคี้ยวตามเพื่อนๆ	16.7	66.7	16.7	20.8	54.2	25.0
10. นักเรียนรับประทานนมขบเคี้ยวขณะดูโทรทัศน์หรืออ่านหนังสือ	20.8	50.0	29.2	16.7	50.0	33.3
11. นักเรียนรับประทานนมขบเคี้ยวแทนอาหารมื้อหลัก	20.8	33.3	45.8	8.3	20.8	70.8
12. นักเรียนรับประทานนมขบเคี้ยวเมื่อรู้สึกหิวข้าว	20.8	54.2	25.0	-	29.2	70.8
13. นักเรียนปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้ปกครองในการซื้อนมขบเคี้ยวมารับประทาน	20.8	54.2	25.0	29.2	45.8	25.0

จากตาราง 16 พบว่าหลังการพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคนมขบเคี้ยวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงามนักเรียนมีพฤติกรรมการรับประทานนมขบเคี้ยวส่วนมากเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นเมื่อพิจารณาพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงมากเป็นรายชื่อพบว่านักเรียนร้อยละ 25 ก่อนพัฒนาไม่เคยรับประทานนมขบเคี้ยวเมื่อรู้สึกหิวข้าวหลังการพัฒนาเพิ่มเป็นร้อยละ 70.8 นักเรียนร้อยละ 16.7 ก่อนการพัฒนาสังเกตลักษณะของนมขบเคี้ยวก่อนรับประทานหลังการพัฒนาเพิ่มเป็นร้อยละ 41.7 มีนักเรียนร้อยละ 70.8 ก่อนการพัฒนาซื้อนมขบเคี้ยวยี่ห้อใหม่ๆที่เห็นตามสื่อโฆษณาต่างๆ หลังการพัฒนาลดลงเหลือร้อยละ 50.0 และมีนักเรียนร้อยละ 37.5 ก่อนการพัฒนาให้รางวัลตนเองด้วยนมขบเคี้ยวหลังการพัฒนาลดลงเหลือร้อยละ 20.8

1.3.3 ผลการพัฒนาจากการสังเกต สอบถาม สัมภาษณ์นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 พบว่านักเรียนซื้อขนมขบเคี้ยวจากสหกรณ์ของโรงเรียนลดลง เมื่อสอบถามครูที่รับผิดชอบสหกรณ์โรงเรียนถึงพฤติกรรมการซื้อขนมขบเคี้ยวของนักเรียน พบว่ามียอดขายขนมขบเคี้ยวลดลงในระดับหนึ่ง ดังคำให้สัมภาษณ์ของนางกรกมล สนธิเปรม ครูประจำชั้น ป.5 ดังนี้

“...เดี๋ยวนี้นักเรียนมันซื้อขนมย่อยลงแล้วพระอาจารย์ รถที่มาส่งขนมที่โรงเรียนไม่ต้องมาบ่อยเหมือนเมื่อก่อนแล้ว...”

ผู้วิจัยสังเกตและสอบถามการรับประทานขนมขบเคี้ยวของนักเรียนพบว่านักเรียนบางคนลดการรับประทานขนมขบเคี้ยวอย่างชัดเจน โดยนักเรียนชายลดการรับประทานมากกว่านักเรียนหญิงและส่วนมากเมื่อนักเรียนซื้อขนมขบเคี้ยวมารับประทานนักเรียนจะเลือกขนมขบเคี้ยวประเภทถั่วและประเภทสาหร่ายปรุงรสมากขึ้น ดังคำบอกกล่าวของนักเรียนบางส่วนต่อการรับประทานขนมขบเคี้ยวเมื่อผู้วิจัยสอบถามที่ว่า

“...เดี๋ยวนี้หนูไม่กินบ่อยแล้วพระอาจารย์ ถ้าหนูซื้อหนูก็ซื้อสาหร่ายมากินแทน...”

“...เมื่อก่อนผมกินทุกวันเลยครับ ตอนนี้กินแค่สัปดาห์ละ 3 วันเอง...”

“...ผมกินไม่มากแล้ว ผมกลัวเดี๋ยวเป็นโรคเหมือนที่หมอบอก...”

“...เดี๋ยวนี้อ่านข้อมูลที่อยู่ข้างถุงขนมก่อนกินขนมทุกครั้ง...”

เมื่อผู้วิจัยจัดบันทึกการจำนวนชิ้นและราคาของขนมขบเคี้ยวที่นักเรียนรับประทานหลังการพัฒนาเป็นเวลา 5 วัน คือตั้งแต่วันที่ 17 – 21 มีนาคม 2551 โดยให้นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงามนำถุงบรรจุภัณฑ์ของขนมขบเคี้ยวที่รับประทานในแต่ละวันมาส่งให้ผู้วิจัยและรายงานการรับประทานขนมขบเคี้ยวของนักเรียนต่อผู้วิจัย เพื่อเปรียบเทียบข้อมูลการรับประทานขนมขบเคี้ยวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ก่อนการพัฒนาและหลังการพัฒนา ซึ่งได้ผลดังตาราง 17

ตาราง 17 เปรียบเทียบจำนวนขนมขบเคี้ยว ไอศกรีมที่นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงาม อำเภอบ้านหม้อ จังหวัดสระบุรีรับประทานก่อนการพัฒนาและหลังการพัฒนา

ชั้น	ก่อน			หลัง		
	จำนวนขนม	จำนวนไอศกรีม	ราคา	จำนวนขนม	จำนวนไอศกรีม	ราคา
ป.4	82	21	382	53	17	316
ป.5	101	15	455	78	20	357
ป.6	58	14	257	37	16	186
รวม	241	50	1,094	168	53	859

จากตาราง 17 พบว่าจำนวนชนมขบเดี่ยวที่นักเรียนรับประทานหลังพัฒนาเฉลี่ยลดลง จากก่อนการพัฒนา ส่วนจำนวนไอศกรีมนั้นพบว่านักเรียนมีการรับประทานไอศกรีมเพิ่มขึ้นจาก ก่อนการพัฒนาเล็กน้อย

2. ผลการพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคชนมขบเดี่ยวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงามในด้านผู้ปกครอง

จากแนวทางการพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคชนมขบเดี่ยวของนักเรียนช่วง ชั้นที่ 2 ในการวิจัยระยะที่ 2 ซึ่งที่ประชุมกลุ่มมีความเห็นร่วมกันว่าการลดพฤติกรรมการบริโภค ชนมขบเดี่ยวของนักเรียนนั้นจะต้องอาศัยความร่วมมือที่ดีจากผู้ปกครองและโรงเรียน ซึ่ง แนวทางการพัฒนาด้านผู้ปกครองคือการให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องต่อชนมขบเดี่ยว โดยเฉพาะอันตรายหรือโทษที่แฝงมากับชนมขบเดี่ยวและสร้างความร่วมมือจากผู้ปกครองให้ ช่วยให้คำแนะนำที่ถูกต้องต่อการรับประทานชนมขบเดี่ยวของนักเรียน หลังจากการพัฒนาแล้ว ผู้วิจัยได้สอบถาม สัมภาษณ์ผู้ปกครองนักเรียนบางส่วนพบว่าผู้ปกครองนักเรียนเห็น ความสำคัญของการรับประทานชนมขบเดี่ยวของนักเรียนและใส่ใจต่อการรับประทานชนมขบ เดี่ยวของนักเรียนเพิ่มมากขึ้น มีผู้ปกครองบางส่วนมีความรู้ความเข้าใจถึงโทษหรืออันตรายจาก สารปรุงรสต่างๆในชนมขบเดี่ยวและตระหนักถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้นหากนักเรียนรับประทานชนม ขบเดี่ยวในปริมาณที่มากเกินไปดังคำกล่าวของผู้ปกครองบางส่วนหลังจากที่ผู้วิจัยได้พบปะ พุจฉวยสอบถามแล้วดังนี้

“...เมื่อก่อนนั้นไม่รู้เห็นขายกันอยู่มากมายนี่กว่าปลอดภัย...ต่อไปนี้ จะกำชับและใส่ใจมากกว่านี้...”

“...ปัญหานี้พ่อแม่ก็ต้องช่วยกัน เพราะร้านค้ามันขายกันเยอะ ถ้าไม่ ใส่ใจจริงๆมันได้ผลไม่มากหรอก...”

“...ถึงแม้จะไม่มีเวลามากนักเพราะต้องทำงาน ทำงาน แต่ต่อไปจะใส่ใจ มากขึ้น...แต่ก็ขอให้ทางครูทางโรงเรียนบอกโทษของมันแก่นักเรียนเยอะๆ เพื่อให้เกิดความกลัว...”

“...ขนมที่ขายในโรงเรียนก็ควรเลือกหน่อย...ไอ้ที่ไม่มีประโยชน์ก็ไม่ควร นำมาขาย...”

3. ผลการพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคชนมขบเดี่ยวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงามในด้านโรงเรียน

หลังจบกระบวนการพัฒนาการลดพฤติกรรมการบริโภคชนมขบเดี่ยวของ นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดโคกงามแล้วผลที่เกิดขึ้นมีดังนี้

3.1 ผู้อำนวยการและคณะครูตระหนักถึงโทษและอันตรายที่เกิดขึ้นจากการ รับประทานชนมขบเดี่ยวของนักเรียน

3.2 โรงเรียนมีสื่อที่แสดงถึงโทษและอันตรายจากการรับประทานขนมขบเคี้ยว
ที่มากเกินไป

3.3 โรงเรียนมีการเปลี่ยนแปลงขนมขบเคี้ยวที่จำหน่ายในสหกรณ์ของโรงเรียนโดย
ให้คัดเลือกขนมขบเคี้ยวที่จะมาจำหน่ายในโรงเรียนและให้งดจำหน่ายขนมขบเคี้ยวที่เห็นว่ามี
ประโยชน์น้อยซึ่งได้แก่ขนมขบเคี้ยวจำพวกน้ำตาลอัดเม็ดทั้งหลาย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี